

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové, soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **Mgr. E. M.**, zastoupena Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem třída Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2015, č. j. 103/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2019, č. j. 10 Ad 11/2015 - 78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím ze dne 17. 2. 2009, č. 1598/2009, zvýšil náměstek ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru (dále jen „správní orgán I. stupně“ či „náměstek ředitele“) žalobkyni ode dne 1. 2. 2009 osobní příplatek na 2.100 Kč. Žalobkyni daným rozhodnutím zařadil na služební místo vrchní inspektor u Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru služby dopravní policie, oddělení dopravních nehod, skupina zpracování dopravních nehod.

[2] Náměstek ředitele rozhodnutím ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2009, žalobkyni odvolal ze služebního místa vrchní inspektor a ustanovil ji na služební místo komisař u Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, integrované operační středisko. V rozhodnutí současně vymezil služební příjem, který se skládal ze základního tarifu 26.420 Kč zvýšeného o 10 % a zvláštního příplatku 3.600 Kč. Výroková část neobsahovala vymezení osobního příplatku.

[3] Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, přiznal náměstek ředitele žalobkyni ode dne 1. 12. 2009 osobní příplatek ve výši 1.500 Kč. Rozhodnutím ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014, jej ode dne 1. 10. 2014 zvýšil na 2.530 Kč. Dne 22. 5. 2014 žalobkyně požádala o doplacení osobního příplatku za období od 1. 5. 2009 do 30. 11. 2009 a za období od 1. 12. 2009 do 30. 4. 2014. Tuto žádost zamítl správní orgán I. stupně dne 13. 10. 2014, č. 6311/2014. Proti tomuto rozhodnutí a proti rozhodnutí ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014, podala žalobkyně společné odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 22. 4. 2015, č. 82/2015.

[4] **Správní orgán I. stupně** rozhodnutím ze dne 5. 12. 2014, č. 9896/2014, rozhodl podle § 115a zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), o stanovení celkového služebního příjmu žalobkyně, neboť jí byl nově stanoven základní tarif služebního příjmu. Mezi ostatními složkami služebního příjmu byl uveden i osobní příplatek podle § 122 zákona o služebním poměru ve výši 2.530 Kč. V odůvodnění náměstek ředitele stručně poukázal na nařízení vlády č. 227/2014 Sb., kterým došlo ke změně stupnice základních tarifů. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele.

[5] **Městský soud v Praze** (dále jen „městský soud“) usnesením ze dne 6. 2. 2019, č. j. 10 Ad 11/2015 - 40, odmítl žalobu proti napadenému rozhodnutí pro nesplnění podmínek řízení, neboť dospěl k závěru, že nejde o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). S odkazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016 - 41, v němž rozšířený senát vymezil podmínky žalobní legitimace podle § 65 s. ř. s., městský soud uvedl, že šlo o správní akt vydaný správním orgánem, jímž rozhodoval o právech a povinnostech právnických či fyzických osob v oblasti veřejné správy, neboť žalovaný v rámci své pravomoci a působnosti rozhoduje mj. o stanovení výše osobního příplatku, tedy o otázkách, proti jejichž posouzení žalobkyně v nyní posuzované věci brojí. Není však naplněna materiální stránka rozhodnutí, podle které musí správní rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. zakládat, měnit, rušit či závazně určovat práva a povinnosti svému adresátovi, eventuálně se alespoň dotýkat jeho právní sféry. Žalobkyně totiž nebyla napadeným rozhodnutím (ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně) nikterak zkrácena na svém veřejném subjektivním právu, na jehož ochranu žalobu k soudu podala.

[6] Dle městského soudu správní orgán I. stupně rozhodnutím žalobkyni toliko v návaznosti na vydání nařízení vlády č. 227/2014 Sb. v souladu s § 115a zákona o služebním poměru sdělil navýšení základního tarifu. Pokud náměstek ředitele ve

výroku rovněž uvedl ostatní složky služebního příjmu, včetně osobního příplatku, ve vztahu k němuž žalobkyně v podané žalobě snáší žalobní námitky, výše těchto ostatních složek vychází z dříve vydaných pravomocných rozhodnutí nadaných presumpcí správnosti. Rozhodnutí pouze rekapituluje výši osobního příplatku přiznaného předchozími rozhodnutími. Žalobou napadená rozhodnutí tak pouze deklarovala stávající právní stav, který nastal po vydání nařízení vlády č. 227/2014 Sb. U ostatních složek služebního příjmu byl zachován předchozí již existující právní stav. Rozhodnutí, jímž se žalobkyni de facto pouze oznámila nová výše základního tarifu pro konkrétní časové období, aniž by se měnilo její platové zařazení či se měnila dřívějšími pravomocnými rozhodnutími přiznaná výše osobního příplatku, tak není svou povahou aktem ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

[7] **Nejvyšší správní soud** rozsudkem ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 As 59/2019 - 47, usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle Nejvyššího správního soudu byly rozporné závěry městského soudu, dle nichž napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodoval o právech a povinnostech fyzických či právnických osob, avšak rozhodnutí zároveň nezasáhlo do práv žalobkyně. Napadeným rozhodnutím žalovaný nerozhodoval o služebním příjmu nikoho jiného než žalobkyně, a není tedy zřejmé, jak mohl rozhodovat o právech a povinnostech fyzické osoby, avšak zároveň nemohlo být zasaženo do práv žalobkyně.

[8] Usnesení městského soudu shledal Nejvyšší správní soud nezákonným, neboť rozhodnutím o stanovení jednotlivých složek platu dochází vždy k zásahu do právní sféry příslušníka bezpečnostního sboru, a jedná se tudíž o rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. Na základě platebního výměru se služební příjem příslušníkovi bezpečnostního sboru vyplácí, a to ve výši, jaká je v něm uvedena. Dle Nejvyššího správního soudu si proto lze představit situaci obdobnou jako v nyní posuzovaném případě, kdy se platovým výměrem pouze deklaruje nová výše základního tarifu stanovená nařízením vlády a dále pak ostatní složky platu stanovené dřívějšími rozhodnutími. Pokud by však výše tarifu, případně dalších složek, byla uvedena chybně v rozporu s nařízením vlády či předchozími rozhodnutími, pak by nebylo pochyb, že takové rozhodnutí o stanovení platu je způsobilé zasáhnout do práv příslušníka bezpečnostního sboru a že dotčená osoba se může proti takovému rozhodnutí bránit žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. Řešení toho, zda skutečně došlo k chybnému určení výše jednotlivých složek platu, je však otázkou věcného posouzení žaloby a nelze ji zaměňovat s otázkou přípustnosti návrhu. Rovněž posouzení, zda se žalobkyně mohla domáhat nároku na původní osobní příplatek v rámci řízení o žalobě, nemohl městský soud učinit již ve fázi hodnocení přípustnosti návrhu, ale až při věcném přezkumu napadeného rozhodnutí.

[9] **Městský soud**, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, zohledněné skutečnosti věcně posoudil a žalobu napadeným rozsudkem zamítl. S ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu měl za to, že aby mohla být žaloba shledána důvodnou, musel by žalobce důvodně namítat, že výše tarifu byla v napadeném rozhodnutí uvedena chybně v rozporu s nařízením vlády č. 227/2014 Sb., popř. namítat, že ostatní složky služebního příjmu byly v napadeném rozhodnutí uvedeny bez ohledu na dříve vydaná pravomocná rozhodnutí služebních orgánů ve věcech

těchto složek služebního příjmu či v rozporu s takovými předchozími rozhodnutími. Takové námitky však žalobkyně v posuzované věci neuplatnila. Přestože svou žalobu formálně směřovala proti napadenému rozhodnutí, žalobkyně svou žalobní argumentací znovu fakticky brojila proti nedoplnění osobního příplatku dle žádosti ze dne 22. 5. 2014, jak plyne mj. i z poznámky v bodě II. žaloby.

[10] Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5. 12. 2014, č. 9896/2014, vydané podle § 115a zákona o služebním poměru, pouze deklarovaly stávající právní stav, který nastal po vydání nařízení vlády č. 227/2014 Sb. Pokud jde o ostatní složky služebního příjmu (konkrétně zvláštní příplatek a dále osobní příplatek podle § 122 tohoto zákona), rozhodnutí zachovala předchozí, již existující právní stav založený rozhodnutím náměstka ředitele ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009 (přiznání osobního příplatku ve výši 1.500 Kč měsíčně), resp. rozhodnutím ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014 (zvýšení na 2.530 Kč). Náměstek ředitele tedy o osobním příplatku, jehož výše je nyní zpochybňována, napadenými rozhodnutími fakticky nerozhodoval, ale pouze zrekapituloval již dříve zvláštními rozhodnutími přiznané nároky. Soud přitom nezjistil (a ani žalobkyně tímto směrem neargumentovala), že by v rámci deklarace osobního příplatku odhlédl od závěrů či postupoval v rozporu se závěry plynoucími ze svých rozhodnutí ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, a ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014.

[11] Těmito otázkami se pak městský soud meritorně již zabýval v rozsudcích ze dne 13. 4. 2017, č. j. 6 Ad 14/2015 - 55, a ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 Ad 14/2015 - 51. Soud žalobkyni přisvědčil v jejích námitkách stran kontinuity osobního příplatku v období od 1. 5. 2009 do 1. 12. 2009. Ve vztahu ke zbývajícím částem nároku za období po 1. 12. 2009 uzavřel, že se žalobkyně měla bránit již proti rozhodnutí ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, kterým jí správní orgán I. stupně fakticky snížil osobní příplatek z 2.100 Kč na 1.500 Kč. Původní procesní nečinnost žalobkyně v roce 2009 nelze zhojit obranou proti aktu, kterým byla žalobkyni o pět let později sdělena v důsledku nařízení vlády č. 227/2014 Sb. upravená výše základního tarifu a také nijak nezměněná výše osobního příplatku přiznaná již předchozími pravomocnými rozhodnutími, nadanými presumpcí správnosti.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[12] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, dále vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit a konečně i z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[13] Stěžovatelka nejprve podrobně shrnula skutkový stav i obsah žaloby. Následně připomenula, že se jedná o její několikátou kasační stížnost, jejíž předmět je obdobný. Je nucena opakovaně brojit proti jednotlivým rozhodnutím náměstka ředitele a žalovaného o výši jejího osobního příplatku. Žalovaný ve svých rozhodnutích o zvyšování jejího služebního příjmu opakovaně uvádí i výši jejího osobního příplatku, ačkoliv je tato výše sporná. Takovýmto postupem žalovaný záměrně znepréhledňuje řízení vedená mezi ním a stěžovatelkou. Z tohoto důvodu stěžovatelka poukazuje na rozhodnutí žalovaného z roku 2009, jimiž došlo k počátečnímu pochybení (rozhodnutí náměstka ředitele ze dne 17. 2. 2009, č. 1598/2009).

[14] Za nezákonný označila závěr městského soudu, dle kterého správní orgán I. stupně toliko deklaroval závěry plynoucí z dříve vydaných rozhodnutí. Správnost a zákonnost rozhodnutí nemůže soud odvíjet od toho, že rozhodnutí vychází z jiných podkladových rozhodnutí, když tato podkladová rozhodnutí jsou nesprávně interpretována. Předchozí rozhodnutí nelze vnímat doslovně, ale je třeba jejich výroky vykládat v soudu s jejich odůvodněními. Stěžovatelka byla kladně hodnocena pro rychlé zapracování se na novém služebním místě a rozhodnutím došlo ke zvýšení jejího osobního příplatku; je nelogické, aby fakticky došlo k jeho snížení. V celkovém kontextu tak bylo rozhodnutí náměstka ředitele ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, rozhodnutím o zvýšení osobního příplatku o 1.500 Kč, nikoliv o zvýšení osobního příplatku z 2.100 Kč na 1.500 Kč. Takovéto „zvyšování“ by bylo nelogické a stěžovatelka by byla za vyšší kvalitu a nasazení „odměňována“ faktickým snížením osobního příplatku.

[15] Nesprávný je rovněž závěr městského soudu o absenci faktického rozhodnutí o výši osobního příplatku žalovaným. Výše osobního příplatku je uvedena ve výrokové části napadeného rozhodnutí, a stěžovatelka tak má za nerozhodné, zda došlo fakticky ke změně jeho výše či nikoliv. Z odůvodnění napadených rozhodnutí by mělo být zřejmé, z jakého důvodu je příslušníkovi přiznán osobní příplatek v konkrétní výši bez ohledu na to, zda dochází k jeho zvýšení, snížení či zůstává neměnným. Rozhodnutí určují celý služební příjem, včetně jeho složek, tedy včetně osobního příplatku. Pokud je celý příjem včetně všech složek uveden ve výroku rozhodnutí, pak došlo k jeho určení, a to včetně všech složek. Odůvodnění se nevztahuje k celému výroku, ale pouze k jeho části. Pokud by se rozhodnutí mělo týkat pouze některé složky, stěžovatelka nerozumí tomu, proč se výrok rozhodnutí týká všech složek.

[16] Stěžovatelka dále nesouhlasí tím, že fakticky brojila proti nedoplatení osobního příplatku dle žádosti ze dne 22. 5. 2014, nýbrž se domáhala stanovení řádné výše osobního příplatku. O doplatku osobního příplatku je vedeno jiné řízení.

[17] Stěžovatelce nemůže být kladeno k tíži, že nebrojila proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, kterým osobní příplatek fakticky zvýšil z 2.100 Kč o 1.500 Kč na 3.600 Kč (nikoliv „zvýšil“ z 2.100 Kč na 1.500 Kč). Nemohlo se jednat o snížení jeho výše, neboť pak by fakticky byla stěžovatelka za vyšší a kvalitnější výkon „odměněna“ snížením osobního příplatku.

[18] Nesouhlasí rovněž s příliš obecným vypořádáním jejích obecných námitek. Stěžovatelka nemohla shora uvedené námítky úžeji specifikovat, neboť odůvodnění

napadených správních rozhodnutí jsou velmi strohá a ke konkretizaci žalobních námitek ve vyšší míře nemohlo dojít.

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní orgán I. stupně svým rozhodnutím ze dne 30. 11. 2009 změnil výši osobního příplatku. Pokud se stěžovatelka nebránila této změně odvoláním, rozhodnutí nabylo právní moci a vykonatelnosti a osobní příplatek jí byl snížen na částku 1.500 Kč. Od tohoto pravomocného rozhodnutí se odvíjí veškerá následná rozhodnutí ve věcech služebního poměru v otázkách platových nároků stěžovatelky. Osobní příplatek podle § 122 odst. 1 služebního zákona je jen jeden nárok, příslušník nemůže mít více osobních příplatků v jednom časovém období. Pokud správní orgán I. stupně rozhodl o přiznání osobního příplatku v jiné výši, došlo k rozhodnutí o změně příplatku ve smyslu téhož ustanovení. Při ustanovení na nové služební místo nezanikl nárok stěžovatelky na osobní příplatek již přiznaný, a proto jí žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 7. 2017, č. 756/2017, přiznal doplacení osobního příplatku v celkové částce 14.700 Kč za období od 1. 5. 2009 do 30. 11. 2009. Stěžovatelka doplacení osobního příplatku přijala.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť se jedná o stěžovatelčinu opakovanou kasační stížnost. Dle tohoto ustanovení je *kasační stížnost dále nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. Kasační stížnost proti druhému či dalšímu rozhodnutí krajského soudu nemůže být dále nepřipustná, pokud se předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu nemohl vyjádřit k meritu věci (srov. nález IV. ÚS 136/05). Tak tomu bylo i v právě projednávaném případě; kasační stížnost je tedy přípustná.

[21] Proto soud přistoupil k posuzování důvodnosti kasační stížnosti, kterou posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Po takto provedeném řízení dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[22] Stěžovatelka za jádro sporu označila určení výše jejího osobního příplatku ve smyslu § 122 zákona o služebním poměru, neboť zpochybňuje jeho výši vymezenou v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5. 12. 2014, č. 9896/2014.

[23] Podle § 133 zákona o služebním poměru (ve znění účinném v rozhodné době) *služební příjem příslušníka tvoří:*

- a) základní tarif,
- b) příplatek za vedení,

- c) příplatek za službu v zahraničí,
- d) zvláštní příplatek,
- e) osobní příplatek a
- f) odměna.

[24] Podle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru je *osobní příplatek nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Rozhodnutí o přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku musí být písemně odůvodněno.*

[25] Podle § 115a téhož zákona *vláda stanoví nařízením stupnici základních tarifů pro následující kalendářní rok, poprvé pro rok 2007. Při stanovení této stupnice může zvýšit procentní částku uvedenou v § 114 odst. 2.*

[26] Jak však správně uvedl městský soud v napadeném rozsudku, správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 5. 12. 2014, č. 9896/2014, stěžovatelce v návaznosti na vydání nařízení vlády č. 227/2014 Sb. v souladu s § 115a zákona o služebním poměru sdělil navýšení základního tarifu, tedy deklaroval stávající právní stav, který nastal po vydání tohoto nařízení vlády. Pokud náměstek ředitele ve výroku rovněž uvedl ostatní složky služebního příjmu, včetně osobního příplatku, výše těchto ostatních složek vychází z dříve vydaných rozhodnutí náměstka ředitele ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009 (přiznání osobního příplatku ve výši 1.500 Kč měsíčně), a ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014 (zvýšení na 2.530 Kč). Jeho výši pouze rekapituluje.

[27] S ohledem na předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 As 59/2019 - 47, soud neshledal, že by výše osobního příplatku byla uvedena chybně v rozporu s právními předpisy určujícími výši tarifu nebo bez ohledu na předchozí pravomocná rozhodnutí, jimiž byly stěžovatelce přiznány jednotlivé složky služebního příjmu, či v rozporu s nimi. Nejvyšší správní soud se nemůže ztotožnit s tvrzením stěžovatelky, že výše osobního příplatku skutečně byla uvedena v rozporu s těmito dřívějšími rozhodnutími, neboť správní orgány i městský soud je nesprávně interpretovaly, a proto z nich soud nemůže vycházet jako z podkladových rozhodnutí. Obě rozhodnutí jsou pravomocná, závazná a vykonatelná, přičemž pokud se stěžovatelka domnívala, že došlo k nezákonnému snížení dříve přiznaného osobního příplatku, stalo se tak již těmito předchozími rozhodnutími. Proti prvnímu rozhodnutí se však stěžovatelka odvoláním nebránila vůbec. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že stěžovatelka měla odvoláním brojit již proti tomuto rozhodnutí; v odvolání mohla namítat, že rozhodnutí je vnitřně rozporné, když jí je na jednu stranu přiznáván osobní příplatek za mimořádné zásluhy, na straně druhé je fakticky snižován. Proti druhému zmiňovanému rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání a následně i žalobu, o níž městský soud rozhodl rozsudkem ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 Ad 14/2015 - 51. V něm dal městský soud stěžovatelce za pravdu, že při ustanovení příslušníka na nové služební místo nezaniká jeho nárok na osobní příplatek již přiznaný. Ke změnám osobního příplatku dochází jen na základě rozhodování dle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru. Vyjádřil se také k povaze prvního rozhodnutí. Byť se dle městského soudu mělo jednat o odměnu za kvalitní službu, reálně došlo ke snížení osobního příplatku,

neboť tím došlo k odstranění rozhodnutí ze dne 17. 2. 2009. Náměstek ředitele očividně dosud vycházel ze závěrů o diskontinuitě osobního příplatku, tedy když stěžovatelka nastoupila na nové služební místo, hleděl na ni tak, jako by žádný osobní příplatek neměla. Ačkoli takový postup byl nesprávný, stěžovatelka nepodala proti tomuto rozhodnutí žádný opravný prostředek, jedná se tedy o pravomocné rozhodnutí, jemuž svědčí presumpce správnosti. Ve vztahu k druhému rozhodnutí pak městský soud zdůraznil, že osobní příplatek je možné jako každé jiné právo přiznat pouze jednou - vydání druhého rozhodnutí, které by mělo existovat souběžně s rozhodnutím prvním, brání překážka věci pravomocně rozhodnuté. To však nevylučuje změny ve věci osobního příplatku, ke kterým dochází vždy na podkladě § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru. Tento rozsudek městského soudu byl napaden kasační stížností vedenou pod sp. zn. 9 As 416/2018, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl zamítavým rozsudkem ze dne 14. 5. 2020. V něm dospěl k právním závěrům obdobným těm, které jsou uvedené shora.

[28] Na druhou stranu nemůže následně žalovaný klást k tíži stěžovatelky, že výši osobního příplatku fakticky uznala tím, že přijala doplacení osobního příplatku v celkové částce 14.700 Kč za období od 1. 5. 2009 do 30. 11. 2009, neboť toho se sama dobrala soudní cestou, přičemž jí soud rozsudkem ze dne 13. 4. 2017, č. j. 6 Ad 14/2015 - 55, vyhověl pouze částečně.

[29] Pokud stěžovatelka namítá, že jí městský soud klade k tíži, že nebrojila proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že taková tvrzení městský soud uvádí v rekapitulaci obsahu svých dřívějších rozsudků ze dne 13. 4. 2017, č. j. 6 Ad 14/2015 - 55, a ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 Ad 14/2015 - 51. Nečiní tak ve vypořádání nyní projednávané věci.

[30] Rovněž stěžovatelčino tvrzení, že formálně městský soud její žalobu hodnotil jako obranu proti nedoplnění osobního příplatku dle žádosti ze dne 22. 5. 2014, je lichá, neboť z obsahu napadeného rozsudku je zřejmé, že jádrem sporu je stanovení řádné výše osobního příplatku. Městskému soudu je jistě známo, že o doplátku osobního příplatku je vedeno jiné řízení, neboť svůj rozsudek v tomto řízení v rozsudku zmiňuje (rozsudek ze dne 13. 4. 2017, č. j. 6 Ad 14/2015 - 55).

[31] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že námitku stran obecného vypořádání jejich obecných námitek stěžovatelka nijak nespecifikovala, a proto soud pouze konstatuje, že takové pochybení městského soudu neshledal.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, která byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, pak soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu